

niet en niet met wat men uit Vitruvius meende te moeten lezen. Zoo kwam ook geen der theoretici tot dezelfde verhoudingen als één zijner collega's; Palladio, Vignola, De-
lorme, Blondel, zij allen verschillen!

Toch gaf men deze studie niet op en het heeft in Frankrijk in de zeventiende eeuw dan ook allerminst aan theorieboeken ontbroken. Voor de eerste helft van de eeuw noemen wij Savod, Le Muet en Chambray met zijn *Parallèle de l'Architecture antique et de la moderne...* (1650). In 1672 verscheen François Blondels *Architecture française* en in hetzelfde jaar zag Perrault's vertaling van Vitruvius het licht, waaraan hij tien jaar had gewerkt en die hij op bevel van Colbert had gemaakt. Dan volgen Blondel's *Cours d'architecture* van 1675 en in 1683 Perrault's *Ordonnance des cinq espèces de colonnes*.

Zouden nu de bouwmeesters niets meer hebben nagelaten dan hun vertalingen en hun theorieboeken, men zou misschien een zekere waardeering voor hen hebben gevoeld, voor bewondering zou nauwelijks aanleiding zijn geweest. Maar zoo is het gelukkig niet. Deze figuren, een Perrault, een Hardouin Mansart en vóór hen een Le Vau, waren levende menschen, kunstenaars van formaat, met hun talenten en hun tekortkomingen, hun grootheid en hun feilen. Hun genialiteit ging even ver boven de „Orden" uit, als

Claude Perrault, colonnade van het Louvre, Parijs. Gravure van Séb. Le Clerc

